

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **C. P.**, zast. JUDr. Ivetou Petrovou, advokátkou, se sídlem Nádražní 2151, Nové Město nad Metují, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 2015, č. j. 30 A 104/2014 – 40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 2015, č. j. 30 A 104/2014 – 40, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 13. 10. 2014, č. j. 15369/SV/2014/8, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.342 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ivetě Petrové, advokátce, se sídlem Nádražní 2151, Nové Město nad Metují.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014, č. j. 15369/SV/2014/8 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nové město nad Metují ze dne 7. 8. 2014, č. j. 4185/2014/OZU/Ku/SD/25, kterým byla dle § 24 odst. 8 písm. d) zák. č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami

působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o opatření k ochraně“), uložena pokuta žalobci ve výši 50.000 Kč. Žalobce byl tímto rozhodnutím uznán vinným ze spáchání správního deliktu, jehož se dopustil tím, že prodal nezletilému P. E., nar. X (tedy sobě mladší osmnácti let), dne 26. 3. 2014 dvě krabičky cigaret zn. Route 66 v celkové hodnotě 134 Kč a dne 24. 3. 2014 další tři krabičky cigaret zn. Benson and hedges v celkové hodnotě 219 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že nemohl prodat cigarety nezletilé osobě, protože je neprodává vůbec. Z obsahu svědeckých výpovědí nezletilého P. E., jeho rodičů M. E. a I. E., strážníků městské policie B. N. a M. K. a z přiložené fotodokumentace totiž jasně vyplývá, že cigarety žalobce v prodejním stánku nabízel a že je nezletilé osobě skutečně prodal. Stalo se tak v objektu provozovny umístěné na tržnici naproti obchodu Potraviny Verner v Novém Městě nad Metují.

[2] Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že kontrolu nad dodržováním zákona o opatření k ochraně v tomto případě vykonávali rodiče nezletilého P., tedy osoby bez jakéhokoli oprávnění tak činit, neboť rodiče nezletilého se pouze po předchozím zjištění, že v uvedeném stánku si jejich syn zakoupil cigarety, starali o zdraví svého nezletilého syna, a proto chtěli ověřit jeho tvrzení o koupi cigaret. Vlastní kontrolu dle citovaného předpisu vykonala až k tomu přivolaná hlídka městské policie, která je k ní oprávněna a povinna dle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o opatření k ochraně.

[3] Žalobou ze dne 11. 11. 2014 žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí a navrhoval jeho zrušení. Trval na tom, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, protože žádné cigarety v předmětné provozovně v inkriminovanou dobu neprodával. Závěry správních orgánů se podle jeho názoru opírají o vadné a vykonstruované důkazy, neboť kontrolu podle citovaného zákona může vykonávat pouze obec v přenesené působnosti, obecní policie, Policie České republiky a orgán ochrany veřejného zdraví v případech stravovacích služeb, nikoli soukromé fyzické osoby, jak se v projednávané věci stalo. Správní orgány v tomto směru zcela nesmyslně odkazovaly na povinnost rodičů starat se o zdraví nezletilého syna, aniž by současně vzaly v úvahu, že rodiče neměli posílat svého nezletilého syna kupovat cigarety. Pokud k tomu skutečně došlo, tedy že otec poslal nezletilého cigarety nakoupit, mohl nezletilý v provozovně říct, že cigarety kupuje pro své rodiče stojící před obchodem. Byl to totiž pouze nezletilý P. E., který žalobce údajně při prodeji cigaret viděl, tudíž žádné jiné osoby tvrzené protiprávní jednání neviděly. Správní orgány neměly proto dostatek důkazů ke konstatování viny žalobce, zvláště když bylo vyvráceno tvrzení nezletilého ohledně placení tisícikorunovou bankovkou, která však při kontrole pokladny nebyla nalezena.

[4] Žalovaný se k věci vyjádřil v přípisu ze dne 17. 12. 2014, v němž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že žalobce pouze opakuje svou argumentaci z odvolacího řízení. Dále zdůraznil, že správní orgán prvního stupně provedl dostatečné dokazování. Svědecké výpovědi podle názoru žalovaného potřebným způsobem prokázaly, že žalobce správní delikt spáchal. Rodina nezletilého v projednávané věci v žádném případě nenahrazovala povinnosti kontrolních orgánů, nýbrž pouze příslušné správní orgány upozornila na protiprávní jednání žalobce. K faktu, že nebyla zachycena

pokračování

tisíci korunová bankovka v pokladně žalobce, žalovaný uvedl, že není kompetentní k „rozporování“ postupů a zjištění obecní policie.

[5] V replice ze dne 16. 1. 2015 žalobce upozornil soud na rozpory mezi výpověďmi jednotlivých svědků, neboť nezletilý P. E. měl uvést, že na něj jeho rodiče z místa, kde na něho čekali (tedy u brány tržnice), údajně viděli, avšak podle názoru žalobce, pokud rodiče stáli podle své výpovědi až u brány, nemohli na provozovnu žalobce dohlédnout.

[6] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, č. j. 30 A 104/2014 – 40, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění podrobně zrekapituloval skutková zjištění správních orgánů a dospěl na jejich základě k závěru, že řetězec provedených důkazů tvoří zcela jednoznačný, uzavřený okruh, jímž je delikt žalobce prokázán, a to bez ohledu na to, že stěžejními důkazy jsou především svědectví členů jedné rodiny, která delikt žalobce oznámila. Ze svědeckých výpovědí manželů E. a jejich syna – nezletilého P., jakož i strážníků městského policie v žádném případě nevyplývá účelovost výpovědí či snad dokonce záměr poškodit žalobce. Soud dospěl k závěru, že byl potvrzen nákup cigaret nezletilým P. v reakci na zjištění rodičů, že nezletilý si již v témže stánku dříve cigarety obstaral. Pokud žalobce měl v době šetření městských strážníků na provozovně označení, které obsahovalo zákaz prodeje tabákových výrobků osobám mladším 18 let, přičemž tvrdil, že měl vystaveny pouze prázdné krabičky od cigaret, vyhodnotil soud tuto obranu jako nelogickou a nevěrohodnou, zvláště když strážník N. potvrdil, že ve stánku viděl asi šest krabiček cigaret. Sám žalobce ostatně v podání vysvětlení ze dne 3. 6. 2014 potvrdil, že v inkriminované době doprodával staré zásoby cigaret. Naprosto jinak však vypovídal dne 4. 8. 2014, kdy zcela vyloučil, že by měl ve stánku cigarety. Soud proto dospěl k závěru, že do stánku žalobce byl nezletilý P. rodiči vyslán (v doprovodu mladšího bratra D.), přičemž během krátké chvíle se vrátil s cigaretami. Krajský soud dále uvedl, že jedinou výhradu může mít k závěru, že žalobce prodal cigarety nezletilému P. ve dvou případech, neboť lze připustit, že dne 24. 3. 2014, kdy cigarety a známky kouření u nezletilého zjistila jeho matka, si je skutečně mohl zakoupit u jiného prodejce, nežli u žalobce, což však žalobce nezbavuje odpovědnosti za vytýkaný správní delikt ze dne 26. 3. 2014. O prodeji cigaret nezletilému, k němuž došlo dne 26. 3. 2014, již však krajský soud s ohledem na zjištěné okolnosti případu neměl žádné pochybnosti. Pokuta byla žalobci uložena na samé spodní hranici zákonem daného rozpětí, zákaz činnosti vysloven nebyl, přičemž správní orgán prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil v tomto směru způsobem zcela dostatečným, včetně odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V neposlední řadě nepřisvědčil krajský soud námitce žalobce, že kontrolu nad dodržováním povinnosti stanovených výše citovaným zákonem vykonávaly fyzické osoby (rodiče nezletilého), neboť pracovníci správního orgánu přijali podnět o podezření ze spáchání správního deliktu, a následně po jeho předběžném posouzení a ověření důvodnosti podezření zahájili správní řízení.

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 2015, č. j. 30 A 104/2014 – 40, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 3. 7. 2015, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Setrval na stanovisku, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť veškeré důkazy spočívaly v zásadě na výpovědi jediného nezletilého svědka, kterému měl stěžovatel údajně ve dvou

případech prodat celkem 5 krabiček cigaret. Ostatní výpovědi jsou od této výpovědi pouze odvozeny, nadto se jedná o svědectví členů jedné rodiny, kteří se však údajného prodeje cigaret vůbec neúčastnili. Cigarety si nezletilý mohl zakoupit kdekoliv. Stěžovatel poukazoval na to, že tisícikorunová bankovka, kterou měl nezletilý za nákup cigaret údajně platit, se v pokladně stěžovatele nenašla, přičemž svědkové rozporně uvádějí, zda do provozovny šel nezletilý sám nebo v doprovodu mladšího bratra. Rodiče nezletilého, kteří měli stát u brány tržnice, nemohli z tohoto místa na případný nákup cigaret vůbec vidět a nemohli tudíž vědět, kam nezletilý pro koupi cigaret zašel. Stěžovatel trval na tom, že kontrolu v dané věci provedla de facto rodina nezletilého, nikoli správní orgán. Městská policie pouze sepsala úřední záznam o údajném provinění stěžovatele, aniž by existoval jediný důkaz, který by prodej cigaret v jeho provozovně potvrzoval. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 24. 8. 2015, v němž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se podle jeho názoru dostatečně vypořádává se zcela totožnými námitkami stěžovatele. Vyslovil přesvědčení, že bylo dostatečně prokázáno spáchání správního deliktu stěžovatelem. Rodina nezletilého v žádném případě nenahrazovala kontrolní orgány, pouze upozornila na deliktní jednání ze strany stěžovatele. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro

pokračování

nesrozumitelnost.“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[14] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry věcně polemizuje ve vyargumentované kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[15] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje postup žalovaného za zákonný. Krajský soud v Hradci Králové se v odůvodnění tohoto rozhodnutí tedy řádně vyjádřil k zákonnosti postupu žalovaného a správně zjistil skutkový stav věci. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že

nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[16] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl dostatečnou a vnitřně ucelenou argumentaci, jejímž prostřednictvím vyvrátil veškeré námitky stěžovatele, zpochybňující závěr správních orgánů o jím spáchaném správním deliktu. Okolnost, zda tyto úvahy jsou věcně správné, neboť je stěžovatel rovněž napadá z důvodu jejich údajné nedostatečnosti, nemůže být zkoumána pohledem naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když se fakticky týká stížnostních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[17] K námitkám stěžovatele dovozujícím nesprávné právní posouzení věci a vady řízení Nejvyšší správní soud uvádí následující:

[18] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 28. 3. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno Městskou policií v Novém Městě nad Metují oznámení s datem 26. 3. 2014 o podezření ze spáchání správního deliktu. K oznámení byl připojen úřední záznam, že hlídka Městské policie přijala téhož dne ve 14:15 hod. oznámení pana M. E., že jeho nezletilý syn zakoupil na tržnici u vietnamského obchodníka 2 krabičky cigaret značky Route 66. Nezletilý P. E. podal dne 26. 3. 2014 vysvětlení, v němž uvedl, že si dne 24. 3. 2014 koupil u stěžovatele tři krabičky cigaret, které však objevila jeho matka. Následně dne 26. 3. 2014 jej rodiče zavezli k tržnici s tím, aby si ověřili, zda jim o původu cigaret řekl pravdu. Do objektu tržnice s ním šel i bratr D., který však zůstal před stánkem; rodiče stáli opodál, ale viděli, jak P. zachází do stánku. Ve stánku mu stěžovatel prodal dvě krabičky cigaret, za které mu zaplatil bankovkou v hodnotě 1.000 Kč, „občanku“ po něm stěžovatel nechtěl. Na těchto tvrzeních nezletilý setrval i během podání dalšího vysvětlení dne 4. 6. 2014 a výpovědi dne 21. 7. 2014.

[19] I. E. (matka nezl. P. E.) v podaném vysvětlení dne 26. 3. 2014 uvedla, že před dvěma dny našla u syna tři krabičky cigaret, na jejichž původ se jej ptala. Syn jí sdělil, že je koupil u vietnamce na tržišti. S manželem se následně rozhodli na tuto tržnici zajet. Manžel dal synovi bankovku v hodnotě 1.000 Kč, a ten v doprovodu jejich mladšího nezletilého syna D. odešel ke stánku vietnamského obchodníka; rodiče je z povzdálí sledovali. Ve vysvětlení ze dne 4. 6. 2014 doplnila, že předtím ještě zkontrolovala, zda u sebe syn nějaké cigarety nemá. S manželem sledovali, jak nezletilý zašel do stánku stěžovatele, z něhož se následně vrátil s dvěma krabičkami cigaret. Na těchto tvrzeních paní E. setrvala i během podání dalšího vysvětlení dne 4. 6. 2014 a své výpovědi dne 21. 7. 2014.

[20] M. E. (otec nezl. P. E.) v podaném vysvětlení dne 4. 6. 2014 se plně ztotožnil s vysvětlením své manželky I. E.. Zdůraznil, že nezletilého před tím, než jej vyslali koupit cigarety, prohlédli, zda u sebe nějaké nemá, a to s negativním výsledkem. K nákupu cigaret dal nezletilému 1.000 Kč a následně jej pozorovali, jak zachází ke stánku stěžovatele, přičemž za ním šel jeho mladší bratr D., který skutečně viděl, že bratr vešel dovnitř. Nezletilý se k nim následně vrátil s dvěma krabičkami cigaret. Po příjezdu strážníků městské policie jim cigarety předal. Během následné kontroly byl otec nezletilého přítomen tomu, jak stěžovatel otevřel pokladnu, v níž skutečně nebyla žádná bankovka s nominální hodnotou 1.000 Kč, avšak na jeho žádost, aby stěžovatel ukázal obsah kapes,

pokračování

kam měl podle tvrzení nezletilého bankovku ukrýt, reagoval stěžovatel negativně. Na těchto tvrzeních pan E. setrval i během své výpovědi dne 21. 7. 2014.

[21] Z výpovědi B. N., strážníka městské policie, vyplývá, že rodiče nezletilého zavolali městskou policii s tím, že jejich nezletilý syn zakoupil na tržnici u vietnamského obchodníka dvě krabičky cigaret. Otec sdělil, že nezletilému za účelem nákupu dal 1.000 Kč, protože u nezletilého doma před tím našli několik krabiček cigaret. Předložené cigarety strážník zadokumentoval, následně spolu s kolegou šli zjistit totožnost stěžovatele. V té době v kontrolované provozovně předmětná značka cigaret byla vystavena; cigarety byly vystaveny na určeném místě s příslušným poučením o tom, že platí zákaz prodeje tabákových výrobků osobám mladším 18 let.

[22] Z výpovědi M. K., strážníka městské policie, vyplývá, že v provozovně stěžovatele byly umístěny tabákové výrobky, a to v množství přibližně 6 kusů; jinak potvrdil údaje uváděné strážníkem B. N..

[23] Stěžovatel ve vysvětlení dne 3. 6. 2014 odmítl, že by cigarety prodával nezletilým, zvláště když tyto na tržnici nemá, pouze před třemi měsíci doprodával staré zásoby. Tvrdil, že při kontrole se v pokladně a ani u něj osobně nenalezla žádná bankovka s nominální hodnotou 1.000 Kč. Stěžovatel ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 4. 8. 2014 doplnil, že ve své provozovně měl vystavené pouze prázdné cigaretové krabičky, které zapomněl uklidit.

[24] Městský úřad Nové Město nad Metují rozhodnutím ze dne 7. 8. 2014, č. j. 4185/2014/OZU/Ku/SD/25, stěžovatele uznal vinným ze spáchání správního deliktu uvedeného v ustanovení § 24 odst. 6 písm. i) zákona o opatření k ochraně, neboť osobě mladší 18 let, konkrétně P. E., nar. X, prodal dne 26. 3. 2014 cca ve 14:10 hodin 2 krabičky cigaret zn.: Route 66 za 134 Kč (67 Kč/krabička) a další 3 krabičky cigaret zn. Benson hadge za 219 Kč (73 Kč/krabička) mu prodal dne 24. 3. 2014 cca ve 13:50 hodin v objektu provozovny umístěné na tržnici, naproti obchodu Potraviny Verner v Novém Městě nad Metují.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše citovaný obsah prvostupňového rozhodnutí a obsah napadeného rozhodnutí žalovaného konstatuje, že zjistil podstatný rozdíl mezi tím, o čem bylo jednáno před správním orgánem prvního stupně (a co bylo vtěleno do výroku jeho rozhodnutí) a před správním orgánem druhého stupně, tj. žalovaným. Správní orgán prvního stupně totiž vedl řízení o dvou dílčích útocích v podobě prodeje tabákových výrobků nezletilé osobě dne 24. 3. 2014 a dne 26. 3. 2014, kdežto odvolací správní orgán, byť napadené rozhodnutí svým výrokem v celém rozsahu potvrdil, se v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně vyjadřoval pouze ke správnímu deliktu, jehož se měl stěžovatel dopustit dne 26. 3. 2014 a druhý zcela pominul. Pokud bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno v celém rozsahu, pak tomu nekoresponduje obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, což zpochybňuje i výrok samotný. Vše nasvědčuje tomu, že prvostupňové rozhodnutí bylo fakticky změněno v tom směru, že se stěžovatel uznává vinným jen ze spáchání správního deliktu spočívajícího v prodeji tabákových výrobků nezletilé osobě dne 26. 3. 2014, jak naznačuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z něho jasně neplyne, zda má žalovaný za

to, že bylo stěžovateli dostatečně prokázáno spáchání dvou dílčích útoků pokračujícího správního deliktu, nebo pouze jednoho útoku, tedy toho z 26. 3. 2014.

[26] Přitom skutečnost, zda se delikt stal, v jaké podobě či rozsahu, popř. kolik dílčích útoků pokračujícího deliktu je pachateli protiprávního jednání kladeno za vinu, považuje Nejvyšší správní soud za zcela zásadní, kterou musí správní orgány postavit na jisto, neboť se jedná o správní trestání, na které se vztahují podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu veškeré požadavky a záruky týkající se trestání obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27). Navíc nutno uvést, že pochybení se týká výroku rozhodnutí, v němž správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci, která byla předmětem řízení, rozhodl. Především na výrok rozhodnutí je kladen požadavek jasnosti, srozumitelnosti, přesnosti a určitosti, přičemž nelze odhlédnout od toho, že výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří fakticky jeden celek, z něhož musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a jak bylo ve věci rozhodnuto. Výrok rozhodnutí musí být závazný, právní moci schopný a vykonatelný. Nelze proto považovat za souladné se zákonem, pokud ze správního rozhodnutí není zřejmé, kolik dílčích útoků je pachateli kladeno za vinu a zda jsou všechny tyto dílčí útoky dle názoru odvolacího správního orgánu prokázány. Tohoto pochybení si ostatně správně povšimnul již krajský soud, když konstatoval, že má výhradu k závěru, že stěžovatel prodal nezletilému cigarety ve dvou případech, přičemž připustil, že cigarety si dne 24. 3. 2014 mohl nezletilý obstarat jinde než u stěžovatele. Za takové situace však měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit, neboť v případě správního trestání nemůže obstát výrok potvrzující „závěry o vině, ačkoliv ty jsou ve vztahu ke skutku postaveny na výhradách a pochybách“.

[27] Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost důvodnou, neboť přisvědčil argumentaci stěžovatele, že kvůli nesprávnému postupu žalovaného způsobujícímu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není dostatečně postaveno na jisto, zda stěžovateli klade za vinu spáchání dvou dílčích útoků pokračujícího správního deliktu, nebo pouze jednoho útoku, a o co tento svůj závěr opírá. Protože Nejvyšší správní soud shledal toto zásadní porušení zákona, nezabýval se za dané procení situace zbývajících kasačními námitkami, neboť je prvořadé, aby správní orgány vyjasnily, zda stěžovatele viní ze spáchání dvou dílčích útoků pokračujícího správního deliktu nebo pouze jednoho útoku, od čehož se může odvíjet posouzení zbývajících námitek stěžovatele týkající se neprokázání spáchání předmětného protiprávního jednání; to vše platí bez ohledu na to, že uložený trest je na samé spodní hranici příslušné trestní sazby.

[28] Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odstavce 2. Podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76 a § 78 se použijí přiměřeně. Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení

pokračování

správního rozhodnutí není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namíste pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí mělo být krajským soudem zrušeno, neboť jeho potvrzující výrok nemůže, za dané procesní situace obstát a nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení před krajským soudem. Krajský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správnímu orgánu.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. Věc mu však nevrátil dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí Krajského úřadu v Hradci Králové. Žalovanému také podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[30] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 9.300 Kč za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší v těchto věcech částka 3.100 Kč (ustanovení § 9 odst. 4, § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu částku ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby. K této částce Nejvyšší správní soud přičetl částku odpovídající výši stěžovatelem zaplacených soudních poplatků za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, tj. 9.000 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud dále navýšil o daň z přidané hodnoty, neboť advokátka doložila, že je plátcem DPH. Přiznané náklady řízení v celkové výši 21. 342 Kč žalovaný uhradí k rukám stěžovatelovy zástupkyně do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu